

## 09 — Birokratske kancelarije i obično ludilo

Batica upravo dobija otkaz. Dovde je svet kakav poznajemo, loš i crknut, a odavde je kapitalizam i nema morala. Gleda svinjskim očima, ljubi stope nadređenim kretenima, takvi uvek dobiju nešto, po višicu, stimulaciju ili nogu u dupe. Njemu sledi poslednje, a prvo i nije hteo, samo je tako pičkolik i ljigav od svevišnje majke. Naše.

— Mislim, i nije kao da nam je nešto žao, tako to ide, ti si jada, bruka, gmaz... — kaže Ješa kovrdzave kose, direktor koji insistira da ga zovemo Gospod — Sramota koju nećemo trpeti, kapiraš, ne želimo, ne moramo...

A bruder moli, batrga se po podu, trešti koješta, puzi do Gospoda, skida mu krokodilske cipele, ljubi mu stopala, liže prste, kopa sebi očurde:

— Nemoj Gospode, leba ti, nemoj rodnog ti drveta, uradi mi sve što hoćeš samo ne to — i onda priča nešto na maternjem a Gospod se zgrožava, u paničnom grču pokazuje Nemcu gorili da ga izbacii, žuti Švajger priđe bruderu, samelje mu prste.

— Ne! — i bezruki bruder ponovo se koprcia, prostre se po patosu, gmiže ka Gospodu; Gospod ga prezrivo posmatra, znoji mu se čelo, sruči se u fotelju koja se uzrujala pod njegovom tristakilnom težinom. Švajger ga šutne iz Gospodnje kancelarije i zalupi vrata. Bruder počne da trči hodnikom, buši glavom zidove, naiđem, pa ga pitam:

— Je li, koj je tebi kurac?

On umre. Umre tu preda mnom bez stida, samo izvrne oči i sklopi poderane kapke. Spale mu radničke papuče. Meni se propisno otme jauk i sklizne jedna suza niz obraz, obrišem je pa potrčim kod Ješe. Mahnito lupam na vrata, udaram nogom, ceo zvezdani, jevrejski dekor popada na zemlju, vrata se sruše. Razvičem se zblanutom Švajgeru:

— Odlazi idiote i počisti ono sranje dok ne dođu crnački žandari!

On ode istog momenta, Švajger je mrav, a crnački žandari su najstravičniji proizvod moderne civilizacije. Čuo sam jednom da su nekog jurili sa makazama za sekvoje da ga preseku na pola jer mu je riba crkla u kući, naprasno lipcala od šoka citron opijata i Foknerove jeze, pa njima tamo u direktoaru zasvetlelo da je ta i ta umrla, a da niko smrtni slučaj nije najavio.

Ješa se, kao, usrao, ja ga sažaljevam, pa uzmi ono malo nade što mi je ostalo i pobegnem da završim smenu i proklinjem njegovu blagoslovenu sortu.

Neću da vam govorim o svom poslu.

Reći ću vam samo da znam, odlično znam da Ješa i kompanjersi spremaju masovni pokolj. Poznato mi je kako to ide sa izrabljivanim nacijama Starog doba, njima je u genetskom zapisu da osвете prethodne. Skoro su razmrežili veze po žandarskom direktorijumu, i moći će, Gospode Bože, da usmrte koga hoće, a da čamuge ne maknu prstom.

Za sad to čine perfidno; šarlatane i ludake uklanjaju lepezom jebanja u mozak, baticu i Švajegra skupa, a necenjene naučnike kao što sam ja i naučnike uopšte roknuće kad osnaže armiju. Mi smo ipak naročita sorta. Ali ne dam im, imam svoje načine. U početku im podilazim, pomažem im prećutno da obrišu tragove i operu krvave rukave. Mi Švabe smo opaki, kako bih vam rekao, naša tela su nesavladiva i kad su zrela za smrt.

Dođem kući, živim u garaži.

— Umro je Bertram danas.

— Dešava se, pile. Ionako je bio grozomornog izgleda. Čula sam da se sprema veeeeeliki fest nad reliktima Nila u Krvavoj dolini.

— i onda se ona smeju i upliće kosu i ima poderane čarape i ja je lu-  
dački želim.

Sutradan stignem prvi. Unesem se u manufakturu dok se Go-  
spod šećka i bira koga da bičuje. Pogleda me, a ja mu namignem. Go-  
spod slegne ramenima Švajgeru. Pa ja sam, u stvari, Švajgeru sabratu  
žmirko siso.

Nema veze, neka misli da igram u njegovom izvitoperenom  
timu.

Pauza. Otklipsam do Švajgera.

— E, pazi, ti si svestan da je ovo tucaža tebe i da te koristi da  
smakneš arijevske rođe, pa da te posle sa svojom poker ekipom ra-  
zapne na sred Slobodnog trga, ironiji ne trebalo,a?

— Šta pričaš ti, što nisi u sali?

— Pričam ti o Ješi, o Gospodu ti pričam, ma znaš dobro o  
čemu ti pričam jebote, ne pravi se naivan, sigurno te kljuka fantazi-  
jama o tome kako si ti poseban Švaba koji će imati počasno mesto kad  
se čistka svrši. Ti naravno ne gutaš ta sranja, je l tako? Kaži mi kako  
planira nas oštroumnije plejere da počisti?

— Hm... Hiltijem?

— Mamu mu jebem seljačku umobolnu. Je l smo mi njih kokali  
metkom barem, 'ajde reci, je l' jesmo, je l' smo mi neki nekreativni  
malograđani što se iživljavaju ko životinje?! Nismo, brate, mi smo ti  
gospoda uvek bili, a Ješa garant pati od protogenetskog kompleksaškog  
ludila, kažem ti.

Švajger pozove Ješu.

— Ovaj akrobata na trapezu ludila spominje teorije zavere  
kojih si ti major, Gospode. Nešto drevno nacionalistički, nemam  
pojma.

Ješa isfolira iznenađenost. Gadi mi se, muka mi je u stomaku  
od tog majmuna.

— O čemu se radi? — pita me Ješa bizarno nadmeno.

— Šta o čemu se radi, koliko sam leševa za vas pokrio?

— Kakvih leševa?

— Onih koje bacate na deponiju u najlon kesama, leševi onih koji rade 16 sati dnevno, leš mog burazera, pa leš one male plavuše prošle nedelje, pa...

— Ti pričaš da sam ja odgovoran za njihovu smrt?

— Ne, moj pokojni Edmund je odgovoran. Ne brini se Gospode, ja sam na tvojoj strani. — munem laktom Švajgera. On mi lupi čušku.

— Slušaj, sinak, slušaj pažljivo, ti sada dobijaš mastan i nepovratan otkaz, odnosno, spremni smo da prihvatimo tvoju neopozivu ostavku i sve tako formalno. A sad, ovako, neformalno... Švajger... — podigne obrve dok mu uputi iščekujući pogled.

Švajger-Ptičji mozak mi kroz pola sekunde kolenom raspori utrobu.

Padnem, uvijam se, psujem.

Ješa je izdresirao Švajgerčića toliko da su im pogledi šiboleti. Švajger više nije naš.

Sirotan upišani, bivši pobratim moj.

Kad sam došao do vazduha, razrežim kroz kašalj:

— Je l ovo fazon da me se otarasite ko što ste se Bertrama otarasili semitske pičke?!

— Hajde de mače slatko, ne živciraj se. — meni će Ješa. I nije nervozan ko juče, više ne glumata.

— Sad sam siguran, ja sam jedini provalio u srž vaše mučke šarade trećeg stepena. — udahnem široko — pa ste se nameračili da me smaknete, a? Ha ha! Žalim, fekalije saučesničke, ovo je tek počelo.

I onda Ješa očisti domali nokat pa mi sa opipljivom nezainteresovanošću odgovori:

— Danas se polako završava...